

kysyin jo oppineena koettaen suhtautua toivottuun äänilajiin.

"En vielä oikein tiedä, mutta arvelen äänestää Hyland'ia, koska nämä laivaveistämön herratkin häntä kannattavat." (Miehensä on työssä laivaveistämöllä.)

Hymähdin ja sanoin vain "Onpa tuossa komea auto, johon alkavat kuljettamaan meitä kotiin tuolla näillä sateilla."

"Sehän on Hylandin; etkö sinä sitä tunne," sellitti naapurini tietoisena ja tosiaankin sen takapuolella komella suuri "flaku", jossa olivat sanat: "Vote for Hyland".

Kävin tuosta alakuloiseksi; jäin miettimään. Tuo herra oli alentunut ajattamaan itsensä tänne työmaalle narraamaan miehiä silloin kun heillä on puolen tunnin ruoka-aika, se ainoa aika, jolloin he saavat laskea työkalut kädestään koko pitkän päivän kuluessa. Kun kerran nämä yhtiön isännät tuota herraa majuriksi hommaavat, niin miksi ei seisoteta työtä ja anneta yhtiön ajalla häntä kuunnella. Sattuisi ehkä, että jos työläinen levähtelisi, niin hänen alvonsa alkaisivat toimitmaan liian nopeasti ja sehän merkittäisi muutakin, eikä vaan vähäistä ajan hukkaa.

Visseli vonkui ja miehet ryhmittäytyvät, mikä kielensä, mikä työnsä ja mikä ystävyytensä mukaan, pieniksi joukoiksi, ruokapalansa ympärille. Herra Hyland kulki nyt joukosta toisen itseensä ja kantaansa keuhon.

"Hyvää päivää, pojat!" lenteli puolelle ja toiselle niin ystävällisesti. Pelkäsin jo että hän istahdaisi hienossa puvussansa näiden muhaiden autojen päälle.

Likainen suu ruokaa täynnä oleva, mutta niin kovin veitikkalta näyttävä "tönkin" lämmittäjä huusi: "etkö purase palan kanssamme, Hyland!" "Liian kiire, ehtiäkseni syömään," vastasi puhuteltu.

Jos nyt järkellemme tuosta, niin tullaksemme noin komeaksi kuin sanottu majuriin ehdokas, täytyy meidän vain olla niin kinnit politiikassa, ettemme ehdi syömään ja silloinhan ei tarvitse tehdä työtäkään, sillä luku nyt sellaista viiltisi muuton kuin syömisestä puutteen pelosta. Hyi — oli imeä päällyruokaa tuo herrasmiehen kiemallu!

Oli meitä sinä naisia ryhmä, mutta ei kai hän arvellut meitä äänestyskelpoisiksi tai oli kai ottanut oppikseen majuri Johnsonista levinneet juorupuheet: hänen kun sanotaan viivyskelevän liikaa, tanttien kahvipöytä kunnioitettavana ja muutenkin akkojen majuriksi haukuttavana. Ei hän ollut meitä huomaaviansakaan ja tuo ynseys ei naapurini emäntää miellyttänyt, sillä hän oli muuttanut "kantaansa."

"Olipas se vankka mies. Varmaan hän sitten, jos vaaleissa häviää, tulee tänne laivoja lankuttamaan, koska näyttä miehistä täällä niin pitävän," arvelin astellessamme kotia.

"Minusta hän ei näyttänyt työmiehen ystävältä, eikä kyllin melkäläisiltä ystävälliseltä," sanoi toverini ja luulen, että hän äänesti Harley'a.

"Oletko kuullut, tää, mitenkä hauskaa on ollut niissä Harley'n tansseissa eilen?" touhuu muuan tässä lähellä asuva neljänkymmentävuotias amerikalainen tyttö vähän myöhemmin. "Niin hirveän paljon väkeä ja kaikki kaikille vapaasti. Harmittaa niin, kun ei äiti laske minua illoin mihinkään. Eikö se Harley ole mukava mies?"

"Hei tonfukot hypitään; nyt on riemun rakkahan aika!" sanoin hänelle nauraen vastaan, saadakseni hänet puolelleni. Hän on reipas, nuorekas lapsikulta ja ei amerikalaisenaakaan liian itsekäs kuunnellakseen toisin ajattelevia. Luulen, että hänet on helppo saada käsittämään meidän työläisperheiden oikeaan asemaan.

LEIMASIMIA (Rubber Stamps) kaikista laadusta saa tilata Toverin Kirjakaupasta.

MULLAN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSET pidetään joka torstai Suomi-Haalilla, kello 8 j.p.p. Kaikki tervetulleita.

Selitin hänelle kuninkaallaisena aikana on nurjaa, jopa julmaa ivaa soikista työläisten silmät moisella remulla ja kuninka ei ole mieltä inostavaa tanssia tuossa tahdissa. Olemmehan jo kylliksi tanssineet niiden Harley'n tahdissa, tanssineet työpalkasta toiseen näiden suolissa tahtia soitellen ja tanssineet "naamiaisia" yleisen puutteen maskeeraamina.

Tanssimmeko vielä kauan?

A. K.

ELÄMISEN OIKEUTTA

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta.)

mutta soinnukas vastaus ja etteisen ovi painui kiinni hänen jälkeensä.

Siiri jäi seisomaan siihen asemaansa, käsittämättä, siksi kunnes äitinsä hänet sieltä etsi ja löysi silmät itkettynä punaisiksi...

Laivarannassa lähti ja tuli laivoja. Ilma oli kaunis. Aurinko oli jo korkealla taivaan rannalla ja sen säteet kimaltelivat järven kirkkaaseen pintaan. Miehä ja naisia kulkee satamasillalle ja kaupunkiin, tuoden mukanaan maantuotteita torille kaupaksi. Rantapuistoa pitkin kulki matkustajia odotellessaan ja ihailivat maiseman ja aamun kauneutta.

Tuolla eräissä satama-aukossa oli laiva juuri lähdössä. Se on jo pari kertaa puhaltanut ja siinä viimeistä puhallusta odottaissa hyvästelevät matkustajat tuttaviaan ja sukulaisiaan, jotka ovat heitä saattamassa. Eräs hyvinvoivan näköinen emäntä tukkii itseään tungoksen läpi. Ajuri kantaa hänen jälessään suuria tavaralaatikoita ja kapsakkeja. Aivan kuin matkasta väsyneenä heittäytyy emäntä istumaan kansi-istuimelle, jossa lähellä on ryhmä nuoria — pari miestä ja nainen ja yksi vanhempi henkilö. Emäntä huokaa:

— Eipä tainnut tulla tähän laivaan Aino, vaikka piti.

Toinen naisista pyörähti ympärillä ja huudahti:

— Tuolla hän tulee, äiti! Eikös se ole Aino? Sillä on meidän kapsäkki. Näyttää Ainoita.

Nyt näemmekin todella Ainon. Eräs ajuri toi hänet lähelle laivaa ja hän parailaan kantaa isoa kapsäkkiä laivaan. Kaikki ovat kääntyneet ympärille. Toinen noista rotevista nuorista miehistä, sama jonka näimme illalla noissa herraskaisten huveissa, nousi mukavasta asennostaan ja katseli uteliaana Ainoin, joka asetti kantamuksensa osoitetuun paikkaan. Aino tunsu hyvin serkkunsa Väinön, vaikka Väinö ei muistanut, tai oikeammin ei ollut lainannut huomiotaan Ainolle. Elli ei ollut myöskään Ainosta välittänyt, vaikka juuri tunsu. Ellin sulhanen ei häntä tuntenut. Esittävätkö he hänet Ainolle? Ei, sitä he eivät edes ajatelleet, vaikka Aino olikin heidän serkkunsa. Olihan hän liian köyhä. Ei kannattanut ottaa huomioon. Paljon parempi, että ei häntä olisi ollut olemassakaan. Aino istui erikseen. Emäntä katseli sisarensa tyttären kalpeita kasvoja ja ajatteli: noin se kävi, kun ei ottanut parempaa miestä, niin säikkää näkevät...

(Jatk.)

Köyhän pikku sisko

Kirj. Josephine Conker-Kaneko.

(Jatk.)

XIV LUKU.

Oli loistava toukokuun päivä, ja Anton ja Mrs. Raymond olivat kävelyllä Lincoln Parkissa. "Istukaamme täällä hetken", sanoi Mrs. Raymond ja kooten hameensa istuutui hän penkille, joidenkin suurten kivien taa, mistä oli kaunis näköala järvelle.

"Kuitenkin tämä elämän probleemi on kuin aaltoileva vesi. Se loiskii alituiseen aivoja vastaan eikä sen loiskinnalla tule koskaan loppua olemaan. Elämä ja kuolema, ja kaikki lukemattomat sisäiset, monimutkaiset, kaksinaiset ja mystilliset kokemukset välillä — ei mitkään näistä tunnuta tulevan ratkaistuksi ajattelemalla.

"Mikä on mies? Ja mikä on nainen, että hänen täytyy olla miehelle kuuliainen? Ja miksi täytyy hänen olla alamainen? Miksi on hän vain lisäke, miehen armoilla, aina peläten — aina kovasti peläten — suuttuttavansa häntä? Minä tiedän nyt, että elämäni on ollut alituista pelkoa. Että kaikilla toimillani on ollut yksi keskus, josta ne eivät koskaan ole poikenneet. Vaikka olen kiikkunut oikullisuudessaani idästä länteen, pohjoisesta etelään; vaikka olen ollut, näyttänyt tietämättömille katsojille olevani itsetahtoinen ja itsenäinen, joka itse hallitsee käytöksensä, niin tiedän että en ole koskaan kääntänyt pois katsettani siitä keskuksesta, tai tuntoani sen vallan alta.

"Se keskus on ollut miehen valta ylitseni. Lapsena isäni vallitsi minua. Hänen kanssaan leikin, niinkuin kissanpentu leikkii päiväpasteissa. Ihmiset sanovat että hän hemmoitteli minua — ja kuitenkin minulle ei ole koskaan ollut ainoatakaan naisen ajatusta, ei ainoatakaan naisista ihmisajatusta, ihmisellisellä itseluottamuksella. Jos hän hemmoitteli minua, teki hän sen omalla tavallaan. Hän menetti kanssani niinkuin halusi; hän ei koskaan kysynyt minun toiveitani missään asiassa. Tiedän että joitakin asioita, mitä kaikista sydämestäni olen halunnut tehdä, en ole koskaan tehnyt. Monessa tapauksessa en ole edes pyytänyt lupaa tehdä sitä mitä olen halunnut. Olin isäni omaisuutta, ja hän hoiti minua itserakkaalla persoonallisella omistusoikeudella lapseen — tyttölapseen. Poikalapsille myönnetään määrätty aste itsenäisyyttä, erittäinkin kun he kasvavat vanhemmaksi, siksi, että heiltä odotetaan joskus omaa tahtoa ja omia haluja. Niin ei ole tyttären laita.

"Avioliittoon jouduttuani on samanlaista hemmoittelua jatkunut. Minulle on näennäisesti myönnetty vapautta, mutta en koskaan ole ollut todella vapaa. Olen läheisesti seurannut aina mieheni tahtoa, ja minua ei ole koskaan kehoitettu tai rohkaistu ajattelemaan.

"Mutta nyt — minä olen alkanut ajattelemaan salaisesti — kat-

somaan elämää niinkuin en ole koskaan katsonut sitä ennen. Olen alkanut näkemään sen kaikki, eikä vain ainoastaan pienen nurkan niinkuin tähän asti. Ja olen löytänyt sen ajattelun hyvin viehättäväksi toimeksi...

Mutta minä olen niin avuton kaikessa. Minun ajatukseni enimmäkseen ovat niin hajanaisia, niin hämmennyneitä, niin vajavaisia, ja kuitenkin niin kiihkeän vaativia. Minä haluaisin kertoa niiltä jollekin — mutta kenelle kertoisin? — Siskolleni? Ensikerran elämässäni, en voi hänelle ajatuksiani kertoa. — Miehelleni? Hän luulisi että olen tullut hulluksi — ja vielä enempi sen tähden, että minulla oli isoäiti-puoli, joka oli hullu, ja isällä oli tapana kertoa hermoja tärisyttäviä asioita hänestä—. Ehkä hänkin naisparka oli juuri oppimassa ajattelemaan, niinkuin minäkin olen. Mieheni sanoisi minulle: olethan sinä aina ajatellut, pikku tyttöni. Mutta minä olen vain oppinut matkimaan asioita niinkuin papukaija, vaikka ei puoleksikaan yhtä tarkasti.

"Ei, minä en voi puhua miehelleni, eikä siskolleni, eikä kenellekään ystävilleni... Se on hyvin yksinäinen tunne, kuten tiedätte." Hän katsoi Anttoniin kauniit kalmansa huolestuneesta rypyissä. "Mitä voi ihminen minun asemassani tehdä? Miksi kerron teille?... Te olette opettanut minut ajattelemaan. Teillä on tapana puhua niin ajatusten herättäviä asioita. Se saa minua kuvittelemaan, että te olette kuuluttaneet kaiken aikanne etsiväikeitä kysymyksiä ja selvittellemiä mielisäntäni... Kuitenkin minusta tuntuu siltä — ja ehkä se on tarttunut teistä minuun."

Hän katsoi Anttoniin kiintyneesti ylennetyin kulmin ja pikku hymy leikki hänen huulillaan. Mutta kuitenkin hänen silmissään oli syvä huoli, ja Anton tunsu, että hän todellakin oli huolestunut sen prosessin tähden, jotka liikkuvat mielessään. Anton oli myöskin huolestunut. Hän oli nähnyt samanlaisten oireiden muodostuvan kauniissa, kevytmielisissä pikkupäissä ennenkin — ja se oli aina merkinnyt, että ne kaikki keskittyivät persoonallisiin kysymyksiin, ja joissa sydämen toiminta aina voitti järjen toiminnan.

Nainen siirtyi lähemmäksi Anttonia, ja hänen koko olemuksensa ilmeni epätoivoista kaipuuta. Anton, nuori kun oli ja myöskin romantillinen, olisi voinut taipua antamaan persoonallisen osanottonsa ja — rakkautensa hänen kaipuunsa tyydytykseksi. Hänen koko elämä-

Kenkiä

•••••
••••• jotka tyydyttävät kaikkia.
••••• Jos haluatte sopivia, kes-
••••• täviä ja samalla aistikkaita
••••• KENKIÄ, tulkaa katso-
••••• maan meidän jalkinevaras-
••••• toamme. Me voimme tyy-
••••• dyttää teitä.
•••••

Bee Hive

ASTORIA, OREGON